

ПЕТЕР САБО СЕНТМИХАЙ ЧЕРНИ И БЕЛИ ДУПКИ

Превод от унгарски: Живко Ангелов, 1983

chitanka.info

Джек Флойд цели петдесет години не се беше страхувал от смъртта. Животът на професионалните изследователи на космоса изобилствува с опасности. Джек се беше научил в такива моменти да мисли не за себе си, а само за екипажа. Но все едно. Първият му брак, който поне от емоционална гледна точка, можеше да се сравни с десетгодишна каторга, се беше провалил. Точно десет години бяха изтекли, докато се реши да зареже всичко. След това срещна Сю. Този път имаше късмет. Двете красиви деца бяха доказателството.

А капитан Флойд и сега не се страхуваше: чувствуваше, че съдбата трябва да го пощади. Във вените му течеше добрата стара кръв на шотландците-калвинисти, а притежаваше и нещо от езическата самоувереност на монасите-поклонници. Какво пък: щастливите хора никога не могат да умрат — твърдо вярваше в това. А те със Сю бяха наистина щастливи. Обикновено експедициите траеха по два месеца, след което следваха два месеца отпуск. Ако се случеше нещо по-дълго, получаваше толкова отпуск, колкото време бе изтекло на Земята по време на отсъствието му. По този начин понякога и печелеше, защото у дома времето вървеше по-бързо, отколкото при пътуването му в някое далечно ъгълче на Галактиката.

Домът на капитан Флойд беше в Ларго. Прелестни, тихи следобеди, риболов и тям подобни. Наистина, уловените риби трябваше веднага да бъдат хвърлени обратно, толкова малко бяха останали поради някогашните нефтени сондажи, но дори и това беше приятно развлечение. Питър и Пеги често ходеха с него. Сю предпочиташе да седи пред кутията, гледаше на стерео ежечасните новини. Джек Флойд мразеше новините. Прекалено много глупости се дрънкаха срещу космическите резервати. Жителите на Земята не бяха в състояние да приемат факта или поне възможността, че тези ужасно скъпи космически бази и резервати някога ще могат да облекчат немотията им. Ще могат да облекчат. Вярно е, че междуременно списъкът на работещите в космоса все повече набъбваше и те живееха милион пъти по-добре от „земните буболечки“, както презрително наричаха космонавтите помежду си земните жители.

Колко беше горда Сю, когато представи Джек Флойд на семейството си! Смяташе се за нещо извънредно, когато някой от космическите сключваше брак извън своята каста.

Но сега всичко се промени. Въпреки че знаеше, че не изглежда много добре, не беше в състояние да остави пушенето, палеше цигара от цигара, ако не беше на кораба си. На своя кораб, на „Триумф“. Колкото и да е странно, на палубата и през ум не му минаваше да пуши. И без това беше строго забранено. Естествено, беше наясно и с това, че работи прекалено много. Съсипва се. Искаше да стане съвършен командир. А за работата се грижеше и Самюел Къмбърленд, главният космически координатор. Сам беше страшна фигура. Освен Нобеловата награда, която беше получил за програмата си за космически изследвания, имаше още няколко дипломи от различни университети. Сам въобще не се държеше като че ли разбира от всичко — от психологията до атомната физика, но ако се наложеше, веднага ставаше ясно, че разбира от всичко. Капитан Флойд обичаше координатора, но се и боеше от него. Такива ще бъдат първите истински андронидни роботи, ако някога бъдат създадени, се въртеше в главата му. На всичкото отгоре Сам Къмбърленд не беше никакъв проскубан книжен плъх. Имаше около дузина деца от различни бракове, беше председател на безчет научни дружества и всяка зима се изхитряше да пожертвува някой и друг крайник пред олтара на ски спорта.

Сам Къмбърленд беше този, който го прати на цялостни изследвания.

— Не ми харесва сивата ти физиономия, Джек — каза му веднъж сериозно. — Тук горе имаме нужда от розови и оптимистични лица — добави той.

Това беше всичко. Сам никога не заповядваше нищо, само от време на време подхвърляше почти случайно по някоя забележка. Само че каквото и да беше това, което казваше главният космически координатор, то беше заповед. По същия начин можеше да подхвърли някоя забележка пред световното правителство и то бързаше да изпълни всяко негово желание. Наистина, Къмбърленд имаше само разумни желания. Можеше просто за миг да унищожи цялата планета, не че го искаше, но той беше главният координатор, а световното правителство не беше нищо повече от куп буболечки. Да.

А после пък и онези петна на двата му дроба. Доктор Стек, космическият лекар, само почесваше рядката си коса.

— Не разбирам — мърмореше полугласно. — Но КОМПДИАГНОСТ знае по-добре. Машинната диагноза никога досега не е била погрешна. Преди половин година са ви гледали на рентген, а сега... Опасявам се, че ще трябва да вземем тъкан за изследване.

Джек Флойд не беше глупак. Знаеше нещичко за рака, а мразеше и името му. Ако се страхуваше от смъртта, то беше от такъв вид смърт. Подла, бавна, унизителна, болезнена, мизерна. Да живееш, осъден на смърт, когато всички те съжаляват... и след време копнеят дано да имаш малко смелост да извършиш някое хубаво малко самоубийство.

Джек седеше във фоайето на космическата клиника, очакваше д-р Спек. Лекарят се появи след дълго време и се помъчи да се усмихне. Джек веднага разбра, че нещата са зле.

— Злокачествен, нали? — рече.

Докторът притвори очи.

— Ами... — започна.

— Не ми мънкайте! — каза грубо Джек. — Знам, че е така.

— Тогава какво бих могъл да кажа? — отговори съкрушено лекарят.

— Колко време ми остава?

— Няколко месеца, командоре. Изглеждате съвсем добре, като се има пред вид, че... — лекарят се запъна — това нещо ще се развива бавно. Белият дроб... Пет или шест месеца... Може би и повече. Естествено, ще опитаме обичайната терапия, но за съжаление... А оня тип, който ви е гледал последния път, би трябвало да бъде обесен. Ако е внимавал малко повече, нямаше да пропусне. Младежка работа. Не е провел контрол с електронната машина. Не знаете ли кой е бил този негодник? Не намерихме идентификационния му номер в картотеката. Би трябвало...

— Вървете по дяволите! — простена Джек и заряза лекаря.

Почувствува, че трябва да пийне нещо. Купи бутилка уиски „Мууншайн“ и го изпи на един дъх. Добре знаеше какво ще се случи сега с него. След няколкоминутно вяло колебание д-р Спек ще се обади на Сам по телефона и като стигне на космическата станция, ще го чака съобщение, в което го молят да се обади на шефа в кабинета му. След това идва пенсионирането, цветя, чудесни некролози в аванс, „Героят на Венера е смъртноболен“ и т.н.

А пък Сю ще трябва да продаде къщата в Ларго. Само активни космонавти можеха да разполагат с цяла къща. Поради пренаселването.

Не знаеше какво да прави. Онова съобщение може да почака още. Докато не го е получил, е свободен. Все още нищо не се е случило, нищо не се е променило.

Забеляза зеления, прозрачен купол на Космическата обсерватория. Бил Крег сигурно и сега е втренчил очи в някоя звездна мъглявина, или пък се е изгърбил над звездните си карти и лазерографиите си. Може би ще му се намери и нещо за пиене.

Крег беше странен тип, но посвоему симпатичен. В неговата компания човек можеше да мълчи с часове и все пак имаше чувството, че е прекарал полезно и приятно времето си в отлична компания. Джек не можеше много да оцени научните резултати на Бил Крег, тъй като космическите командири разполагаха само с най-основни астрономически познания. А пък Бил Крег беше космолог, астроном-теоретик, а теоретичната астрономия почти граничеше с царството на философията. Всъщност в днешно време космическите командири бяха такива, каквито са били журналистите в двадесетия век. Знаят цял куп неща, практически неща, но не се специализират. Същността на задачата им е да не се специализират. Но трябва да притежават личност и интелигентност. Трябва да знаят не какво, а как. Например Джек Флойд беше чувал, че на III база има един командир, който се е дипломирал по древногръцка философия. Може би беше малко пресилено, но казваха, че досега съвсем добре си гледал работата. При наличието на тези всезнаещи изчислителни машини и разни там космически истории това, с което човек можеше да си натъпче главата, беше твърде малко.

— Хелюу, Бил — каза Джек топло. След това се тръшна на един стол. Едва сега почувствува истински, как собствената му тайна го гнети и усети неистово желание незабавно да се освободи от нея. Ала потисна това желание. Затекоха дълги секунди. Астрономът повдигна глава и най-сетне забеляза присъствието на командора.

— Здравей — каза му и леко се усмихна. — Ще пийнеш ли едно? Джек кимна с благодарност. Пиха пак „Мууншайн“, единствената алкохолна напитка, която можеха да си доставят „космическите“. Слагаха нещо в него, от което човек никога не

можеше да се напие ей така, истински. Напиването беше привилегия на „земните“ в техните претъпкани и вонящи градове.

Астрономът отново се наведе над картите си и лазерографиите си. Командорът се приближи до масата и ги погледна. Индексът на всички беше еднакъв: НДЕ 226868 — Сигнус.

— Пак ли черните дупки, Бил? — подразни го той. Всички знаеха фанатизма на Крег във връзка с черните дупки. — Струва ми се, че имаш някакъв фройдистки комплекс с тия дупки — добави с уморена усмивка. — Да не би подсъзнателно да си представяш красиви жени около тях или нещо подобно.

Крег беше заклет женомразец, не понасяше около себе си жени астрономи, а и те не издържаха дълго обидното му държане. Крег считаше жените за низш, но все пак полезен вид с ограничени умствени способности.

— Аха, дупките — промърмори Крег и поглади козята си брадичка. — Невидимите зверчета. Ужасяващо е, че в последните тридесет години почти никак не сме напреднали в тази област. Теорията на Пенроуз предсказва цял куп много вероятни явления, но като изключим диво избуяващите нови теории никакъв практически резултат не е постигнат.

— За какво си се замислил? Съзвездието Лебед е страшно далеч. Ако изпратим междузвездна ракета, ще изминат стотици години, преди да стигне дотам, ако въобще стигне...

— Не мисля за Лебед. Черни дупки може да има, трябва да има почти навсякъде. Според мен всяка звездна система трябва да има едно такова... сляпо петно. Черната дупка, сравнена дори с нашата Слънчева система, е толкова малка, колкото една топка за тенис, да речем, в Тихия океан.

— В Тихия океан няма топки за тенис, Бил. Остави на мира дупките, ще откачиш от тях. Доколкото знам...

— Върви по дяволите! — прекъсна го ядосано Крег. — Разбира се, че ще откача, след като знам, че тези черни дупки крият ключа за опознаване на цялата вселена!

— Е, добре — вдигна рамене командорът. Чувствуваше болка под мишницата си. — Тогава говори ми за тях.

Крег се взря в Джек.

— За бога, Джек, не изглеждаш кой знае колко добре! Какво ти е?

Джек го погледна с подозрение.

— Нищо ми няма — каза сурово. — Говори ми за ония дупки.

Крег вдигна рамене.

— Досега не беше проявявал кой знае какъв интерес към тях. Мисля, че знаеш каква е постановката в теорията на Пенроуз. Първата черна дупка, за чието съществуване знаем със сигурност, беше в съзвездието Лебед, Пенроуз и много други описаха космологическия процес, при който масите с рехавя структура постепенно преминават в състояние на нематерийна концентрация. Масата, както ние я познаваме, просто изчезва, остава, ако мога така мъгляво да се изразя, само споменът за нея.

— Хм, да се говори за спомен за дадена маса, не е кой знае колко научно — подметна капитан Флойд.

Крег не се смути.

— Такъв „спомен за маса“ притежава толкова мощно гравитационно поле, че дори и квантите на светлината не могат да се измъкнат от него. Затова и тези дупки са невидими. Такава дупка има свой собствен „хоризонт на събития“, всъщност черната дупка трябва да съществува на съвсем различно време-пространствено ниво, но в никакъв случай на нашето. Наистина, сега знаем малко повече за гравитацията, отколкото по времето на Пенроуз. Използуваме, макар и в ограничен смисъл, антигравитационни частички, това е АГ-ефектът. Същността е, че по мое мнение — а и самият Пенроуз намекваше за това — във всяка звездна система трябва да има някъде по една черна дупка. Тъй като обаче не познаваме естеството на тези черни дупки, не можем да предскажем местоположението им, ако наис...

Крег задъхан прекъсна лекцията.

— С други думи слепец се опитва да намери оная топка за тенис, дето е в Тихия океан — отбеляза с кисело изражение командорът.

— Ами да — съгласи се Крег. — Но сигурно си спомняш за „Експлорър“ 10006?

— Аха. Автоматичният разузнавач, който се върна без никакъв резултат.

— Същият. Циркулираше в оня предполагаем сектор, в който би трябвало да бъде нашата черна дупка. За около десетина часа прекъсна

всякакво предаване, след което продължи работата си. В паметта му не намерихме никакво обяснение, макар че електронната машина, имам пред вид бордовия дневник, би трябвало да отбележи прекъсването на връзката със станцията ни. Но нямаше нищо. Само... празни секции за цялото време на прекъсването. Абсолютно изтрито, разбират ли?

— Опасявам се, че не разбирам напълно къде искаш да избиеш?

— Защото не разбираш какво следва от това! В символичното си изобразяване на черните дупки Пенроуз ги беше оприличил на фуния, оста на която е едно време-сингуларитет. Ако някакъв външен обект навлезе във фунията и премине през хоризонта на събитията, той се всмуква от оста на фунията и се дезинтегрира. Сега Пенроуз има интересна идея, като твърди, че във вселената трябва да има и бели дупки, в които протича обратният процес: от едно хаотично, субматериално състояние възниква материя. Та в тези бели дупки и времето се обръща. С други думи, принципът за причинността се обръща с главата надолу... Приблизително преди една година ми хрумна идеята, че черните и белите дупки представляват някакво, нека го наречем, диалектическо единство.

— Малко ми е мъгляво — простена командорът и се попипа по гръдния кош.

— Представи си две фунии вместо една, така че по-тесните им части са свързани с тръба. Функционира като перпетуум мобиле.

— Ха така — изпъшка капитан Флойд.

— Каквото влезе от едната страна, излиза от другата. Знам, че е много шантава идея, но... според мен сондата е била всмукана, дезинтегрирала се е, след това се е интегрирала отново, като съвсем нова сонда, отпреди изстрелването. Или, с други думи, не е имало никакво изтриване. Сондата, нека се изразя по-картинно... се е родила отново.

— А-а не, приятелю, шегуващ се. Това дори и от теб не мога да го понеса — стана капитан Флойд.

— Ала пък колко хубаво се вмести в теорията на Айнщайн!

— Какво ли не се вмести в нея? Ако днес имаше специалисти по прогонване на вещици, сигурно щяха да подгонят и Айнщайн или поне щяха да го включат в черния списък. Налудничава хипотеза, Бил. Аз на твое място бих я забравил!

— Само че има още нещо, Джек. Биолозите бяха заложили и клетъчна култура на сондата. Рутинните изследвания, нали знаеш. Е, та тая култура разбуди душите на биолозите. Нараснала е много малко. Точно толкова, колкото би трябвало да нарасне за времето на завръщане след влизането ѝ в черната дупка. Дори и десетте часа съвпадат.

— Е, и сега какво става? Нова сонда?

— Това поисках и аз от Сам. Но мнението на главния координатор е същото, както твоето. Счита го за глупост. А пък ако оная дупка функционира, както аз си представям, тогава... бихме могли да изпращаме там растения, животни, дори по-късно и хора. Защото тази дупка... е самото безсмъртие!

— Внимавай, Бил, тая аргументация е малко странна. Цялото ни досегашно познание твърди, че животът е необратим процес. Ако веднъж живо същество се дезинтегрира, не можеш да го получиш обратно чисто ново. Какво би станало да речем с някое куче?

Крег наля от уискито.

— Ами-и, от другата страна на фунията считам, че ще се появи едно паленце на нула дни, което вие от глад. За бога, зарежи предразсъдъците си, не бъди като някой англикански епископ по времето на Нютон! Животът в края на краищата не е чак толкова тайнствено нещо — просто съвкупност от физически и химически процеси, може да бъде пресъздаван и изкуствено, какво искаш още? Само да можех да докажа, че съм прав!

Извън вифонът. Крег влезе в кабинета. Командорът взе някакъв лист хартия от масата на астронома и надраска на него няколко реда числа. Когато Крег се завърна, Джек погледна часовника си, промърмори някакво оправдание и излезе. Крег продължи работата си малко разочарован. Имаше чувството, че е предаден. Очакваше повече разбиране от Флойд. Не мислеше, че Джек е толкова тесногърд. Всъщност какво пък. Безчувствен технократ. Също както и останалите — тъпоглав командир на космически кораб.

Джек Флойд припряно напусна обсерваторията и извади от джоба си смачкания лист. Числата бяха координатите на „Експлорър — 10006“ преди критичния момент на изчезването ѝ. Приблизително едномесечно пътуване с „Триумф“. Би ли могъл да се справи сам? Не изглеждаше невъзможно. Разбира се, целият този план приличаше на

чисто самоубийство. Почувствува угризение на съвестта. Трябваше да уговори всичко с Крег. В края на краищата беше обсебил неговата идея. Но не може да рискува отказа на Крег. Астрономът лесно би могъл да му попречи да проникне в кораба. Не. Екипажът е все още в отпуск, на кораба ще намери само охрана и естествено — техниците по ремонта. Те може би още не са информирани за положението на командор Флойд. По ранг те са неизмеримо под него, няма да посмеят да го възпрат. Естествено, съществуват още и Сю, Пеги и Питър... Но за тях сега не трябва да мисли...

Двамата въоръжени стражи тъкмо пиеха чай пред хангара.

— Добър вечер, господине! — изправиха се те почтително.

— Добър вечер, момчета. Трябва да погледна нещо в корабния дневник. Нали знаете, тези проклети доклади.

Стражите се усмигнаха раболепно, но и малко подозрително. Знаеха колко проклинат командирите административната част от работата си, но знаеха и това, че дневникът е под запор до приемането на доклада.

— О'кей, господине, но нали знаете, че се иска и разрешение...

Но Джек Флойд вече бе влязъл в хангара и се направи, че не е чул стража.

— Не трябваше да го пускаме — прошепна по-младият.

По-възрастният махна с ръка и взе чашата си.

— Не ги познаваш тия! Сам Къмбърленд ще сложи ръката си в огъня за Флойд. Да не искаш да се завърнеш на Земята?

Корабът беше огромен и в сумрачния хангар блестеше с кристална светлина. Не приличаше на старите, подобни на моливи ракети, а по-скоро на женска гърд. Джек се огледа: за щастие около кораба нямаше техники. Покатери се на скелето, влезе в асансьора. Щом стигна в командната кабина първата му работа беше да провери зареден ли е корабът с гориво. Ако не — целият налудничав план щеше да бъде предварително осуетен. Но всички уреди показваха „ПЪЛЕН“. Тогаво командорът затвори вратата към асансьора, включи АГ-устройството и постави цялото тяло на кораба под защитен екран. Това на практика означаваше, че никаква външна сила не може да нарани корпуса на кораба, с изключение може би на атомна бомба.

Сега Джек седна, пред навигационния компютър и внимателно му зададе координатите и други необходими за орбитата данни.

Следваше най-опасният момент: включи алармената инсталация и посредством дистанционното управление отвори необходимия сектор на хангара. От опит знаеше, че има на разположение около две секунди, докато главният компютър на станцията провери всички трафици и разрешения за излитане.

За две секунди ще установи, че „Триумф“ няма разрешение за излитане и ще включи всички алармени установки. Но корабът вече бавно беше започнал да се издига над хангара и започна да набира ускорение.

Остър глас прозвуча в кабината. Гласът на Ед Мартинес от Центъра за управление на Станцията.

— Ало, „Триумф“! Кой, по дяволите е там? Нямаме разрешение за излитане, „Триумф“! Отговорете веднага! Край!

— Ало, Ед. Тук командор Флойд. Ще изкарам „Триумф“ на пробен полет без екипаж.

Настъпи тишина, Ед малко трудно намери думи.

— Да не си полудял, Джек? За излитане без разрешение ще те изправят пред военен съд. Веднага трябва да спра ракетата и ти много добре знаеш с какви средства!

— Знам. Но тогава ще трябва да направиш на парчета кораба, а естествено и мен. Свържи ме по-добре с главния координатор. Искам да говоря с него.

Джек беше спечелил ценни секунди. Никой не би се решил да унищожи космически кораб, струващ цяло съкровище. Единственият ефективен и сигурен начин за спиране на кораба би било да се опитат от разстояние да изключат АГ-устройството. Това обаче би означавало незабавната смърт на Флойд, да не говорим за това, че нямаше да могат да намалят набраната вече скорост на кораба. Флойд добре знаеше това, а и долу го знаеха. Така че положението беше точно както при отвлеченията на самолети в древни времена. Трябваше да се опитат да откажат безумника от изпълнение на намеренията му. Джек Флойд почти си представи онази драматична борба, която става сега в мозъка на Ед. Наистина, какво да направи в тази безпрецедентна ситуация? Тъй като досега никой не беше „отклонявал“ космически кораб... А Джек Флойд се радваше, защото секундите течаха невъзвратимо.

— Добре, Джек. Свързвам те — въздъхна Ед.

Гласът на Сам прозвуча почти веднага, самоуверен, свеж, изпълнен с готовност за действие, както винаги.

— Тук Къмбърленд. Какво, по дяволите, правиш там горе, Джек? Каква е тая голяма идея? Д-р Спек ми говори за теб. Сбогом на оръжията ли, или какво? Не ми е приятно да те заплашвам с такива неща, но факт е, че си дяволски близо до военния съд. Помисли за семейството си!

— Няма да мисля. Знаете ли, Координаторе, защо?

— Знам. Но какъв смисъл има това? Трябва да спра кораба, Джек. Не мога да се съобразявам с приятелството ни.

— О'кей, шефе, спрете ме. Но за съжаление, вече сте закъснял.

Командорът търпеливо изчака, докато Сам Къмбърленд изтощи богатия си запас от ругатни и проклетия, след това бавно, накъсано започна да обяснява. Стараеше се да формулира нещата така, че колкото се може по-малко отговорност да падне върху Крег. Бил би могъл да се превърна в идеален гръмоотвод за гнева на главния координатор.

Сам Къмбърленд известно време асимилираше плана.

— М-да — каза със смразяваща подигравка, — това е малко скъпичък начин за самоубийство: поръчал си си ковчег, струващ няколко милиона долара. Не знаех, че толкова обичаш рекламата. Защото тая експедиция няма въобще никаква *научна* стойност. Ако Крег ти е наприказвал всичко това, тогава и той е луд за връзване.

Искам да говоря с Крег! Край, засега.

Командорът кисело се усмихна в себе си. Всичко мина блестящо. Включи автоматичното управление и седна в малката кабина на библиотеката с микрофилми. Искаше да узнае нещо повече за черните дупки, преди да влезе в по-близък контакт с тях. Имаше цял месец на разположение: можеше да си проучва въпроса колкото си иска.

Разкъсващата болка под мишниците не намаляваше. В аптечката намери болкоуспокояващи средства, но морфин — не. Това беше първата грешка, която беше направил. Още нямаше нужда от морфин, но много добре знаеше, че скоро ще му потрябва. Дремеше пред командния пулт, когато интеркомът започна да бръмчи. Този път беше Крег.

— Ало, Джек. Чуваш ли ме?

Джек бавно отвори очи.

— Аха.

— Шефът беснее. А пък аз страшно съжалявам, че ти споменах за тази теория. Има стотици такива измишльотини, Джек. Съжалявам.

— Горе главата, Бил. Няма да е твоя грешката, ако не всичко върви по най-добрия начин. Не трябва да имаш никакви угризения на съвестта. Искан да се отърва, това е всичко. Не исках да... Все едно. Така ще е по-добре, насаме с рака. Не искам семейството ми да седи покрай мен и да се опитва да направи всичко възможно. А пък и това все пак си е една експедиция... е, вярно, че е едноместна. Бих искал да се постараете вестниците да не го раздуват. А пък на Сю кажете само, че е трябвало по-рано да тръгна. И че я целувам. И нея, и децата. И ги пазете. Крег, ако аз... ако аз вече...

— Добре, Джек. Не се тревожи. Що се отнася до вестниците... Шефът няма да остави нищо да се разчуе. Не искаме да рекламираме пропуските си. Не бихме искали да се превърне в мода.

— Благодаря.

Настъпи неприятна тишина. Командорът потърка гърлото си.

— Бил, я ми кажи, имам ли някакъв шанс да си прав? Гласът на Крег беше отпаднал.

— Пенроуз описва какво вероятно става, когато един космонавт доближи този така наречен хоризонт на събитията. Човек в началото не забелязва нищо. Няма да има възможност за никакво локално измерване или за каквото и да е управление. Силите на прилив-отлив — каквото и да разбира под това — се усилват до безкрайност. Цитирам, тъй като книгата му е пред мен: „Ако каквото и да е попадне в такава черна дупка — било космически кораб или водородна молекула, електрон, радиовълни или светлинен лъч — никога не може да се върне обратно. От гледна точка на нашата вселена всичко се превръща в абсолютно нищо.“ Край на цитата. Според него законът за запазване на материята тук не действа. Целият процес според схващанията на Пенроуз трае всичко на всичко само няколко хиляди от секундата.

— Харесва ми това, което казваш. По-добре е от която и да е друга форма на самоубийство. А сега да зарежем всичко, Бил. Болен съм и ми е дошло до гуша от вас. Окончателно изключвам интеркома. Искан да бъда сам.

— Почакай, Джек, за бога! Искам да ти кажа нещо много важно! Трябва да ти го кажа дори и в случай, че...

Джек изключи умолителния глас. Блуждаещата из тялото му болка го беше изнервила. Усмихна се подигравателно. Него не могат да го уплашат. Него не могат да го разубедят.

Изтекоха две седмици, а Джек Флойд не можеше да спи от пулсиращата болка. Правеше безкрайни разходки из тясното пространство, измъкна старите корабни дневници и дори се промъкна и в каютите на екипажа. Извади чекмеджетата, разгледа пазените в тях снимки и дреболии. Преди не би бил способен на това, но сега бе загубил, или по-скоро бе съблякъл всякакво чувство за морал. Чувстваше се като Робинзон. Робинзон, който не желае обществото на хората. Често размишляваше за заболяването си, отдавна превърнало се в предизвикателство към медицината, която вече можеше да лекува почти всички болести, с изключение на рака. Възможно е противосредството да е нещо съвсем просто. Както Флеминг пеницилина, някога някой тип съвсем случайно ще открие противосредството на рака. Ще третира с оцет или шотландско уиски злокачественото разрастване на тъканите и проклетото разрастване ще спре. Въпреки че е възможно и да е на нервна почва. Или пък магнитните полета... евентуално АГ-устройството... Не, това е глупост. Според учените ракът е връстник на човечеството.

Джек Флойд сънуваше комшмари. Имаше ужасни видения. Чуваше странни гласове. Гласове. Веднъж се нагълта с толкова приспивателно, че една не сложи край на всичко. Друг път случайно запали кабината. За щастие автоматичният пожарогасител функционираше добре. Но независимо от това получи рани от обгарянията. Не се бръснеше, брадата му пламтеше с червения си цвят и обхващаше в ужасяваща рамка изтощеното му, смъртно бледо лице. „Като муцуната на дявола“ — промърмори в един момент на просветление.

Всеки ден видимо отслабваше по малко. С погнуса наблюдаваше тялото си, как изчезват мускулите и се подават костите... Понякога включваше радиото, ала веднага го изключваше. После, приблизително три дни преди да пристигне на мястото, където беше „изчезнала“ оная сонда, се опита да повика станцията. Но радиото вече бе глухо.

Последния ден командорът възвърна яснотата на мислите си. Изчезнаха халюцинациите, престана да мисли за Дупката като за някакъв огромен, заплашителен бог. Но все пак го изкушаваха представите за ад и рай.

Ако Крег е прав, то наистина Дупката е брак между рая и ада. Човек влиза в единия край на фунията и излиза от другия пречистен и възроден...

След това настъпи часът. Знаеше го, защото първите признаци бяха някакво молекулно светене и пращане, после пълна тъмнина. Обзе го чувство за празнота, която като че ли го всмукваше, разтопяваше... Командорът искаше да крещи от ужас, но вече нямаше нито гърло... нито гръден кош. Тялото му някак си го сърбеше в *празнотата си*. На пода се гърчеше в агония всичко онова, което беше останало от Джек Флойд. Бавно се *разтвори*. И след това Нищото. Прегръдката на Нищото. И вече нямаше никаква болка, само оргазма на чистата Материя. Това беше изцяло само спомен за сексуалното усещане. Несравнимо... прекрасно. Освен ако...

Но тогава вече изчезна и споменът за материалното му съществуване.

Един месец и десет часа по-късно в приемниците на станцията се появиха сигналите на автоматичното управление на „Триумф“ и той извърши аварийно кацане.

Персоналът на станцията се тълпеше около кораба. Сам Къмбърленд погледна Крег.

— Радвам се, че е размислил и се е върнал. Ако наистина... но да се надяваме, че всичко е наред. Мисля, че това ще е достатъчно доказателство, че ония черни дупки представляват само въображаема опасност.

— Не е сигурно, че я е уцелил — каза намръщено Крег.

Вратата към асансьора обаче не се отваряше. Над тълпата се спусна мъртва тишина.

— Докторът му даваше пет дни — рече Крег.

Техниците се забавиха няколко минути с вратата. Първи влязоха Къмбърленд и Крег. Веднага се отпавиха в командната кабина. Никой.

Обиколиха всички помещения. Никъде никой. Главният координатор включи корабния дневник. Беше празен.

Крег извика или по-скоро изпищя.

Под командния пулт лежеше малък труп. Едно новородено. Очите му бяха затворени, а кожата му жълта, като пергамент.

— Не е имало кой да го храни — каза Крег със сълзи в очите. — Това исках да му кажа.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.